

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Når jeg som Socialdemokratiets ordfører appellerede til de øvrige ordførere og til justitsministeren om at få standset debatten vedrørende kreditaftaler og tage lovforslaget tilbage til udvalget, var det ikke ud fra et ønske om at forhale, chikanere eller lignende. Det var faktisk et sagligt forsøg på at appellere til den sunde fornuft. Derfor synes jeg også, det er dybt beklageligt, at regeringspartierne, Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet ikke har villet forstå og imødekomme denne meget saglige appel, som vi kom med ud fra et ønske om også teknisk set at få lovforslaget gjort rigtigt færdig.

Hvad skete der under udvalgsarbejdet?

Vi stillede på ny et spørgsmål til justitsministeren, som lød:

»Vil justitsministeren fra Vestre Landsret og Københavns Byret indhente en udtalelse om, hvorvidt de af ministeren i betænkningen og til-lægsbetænkningen stillede ændringsforslag i det væsentligste imødekommer den af begge parter rejste kritik af lovforslagets udformning?«

Vi fik et svar, der klart og utvetydigt var en afvisning af vores ønske. Ministeren nægtede at fremskaffe sikkerhed for, at den sønderlemmende kritik, der har lydt fra dommerstanden, blev imødekommet.

Jeg bliver nødt til at sige til ministeren, at svaret på spørgsmål 9, som jeg her har omtalt, ikke kan bruges til noget i denne sag.

Netop den situation, at justitsministeren har været nødt til først at fremsætte 40 ændringsforslag, derefter har sagt til udvalget, at sagen var i orden, for så alligevel bagefter nok en gang at komme til udvalget med yderligere 8 ændringsforslag, taler vel beklageligvis sit eget meget tydelige sprog om behandlingen af denne sag, det sprog, som såvel Vestre Landsret som Københavns Byret har sat et overordentlig stort spørgsmålstejn ved, da de ikke mente, at lovforslaget, som det forelå, teknisk ville være brugbart som redskab til deres afgørelser af de mange tvister.

Ligeledes bliver jeg nødt til at sige, nøjagtig som jeg sagde ved andenbehandlingen, for at få justitsministeren til at forstå vores reaktion, at den tekniske gennemgang med ministeriets em-

bedsmænd, som er blevet tilbudt af Justitsministeriet, heller ikke kan tilgodese vort behov. Ministeren har selv gjort det nødvendigt at få dækket den sag ind på en væsentlig mere sikker og forsvarlig måde.

Jeg har ikke ønsket på noget tidspunkt at drage embedsmændenes arbejde i tvivl, hvis ikke det var, fordi vi netop i denne sag hele forløbet igennem har måttet konstatere, at der ikke bare er sået tvivl om det tekniske indhold, men at vi faktisk klart har fået at vide udefra, at det er lovsjusk.

Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at jeg stadig væk har svært ved at se, hvad der lå i det tilsagn, som justitsministeren gav under førstebehandlingen, hvor ministeren til det meget relevante spørgsmål om den manglende høringsrunde sagde, og jeg citerer fra spalte 2473 i Folketingets forhandlinger af 24. november 1989:

»Når vi derudover har valgt en fremgangsmåde, hvor lovforslaget samtidig med fremsættelsen her i Folketinget sendes til høring til en lang række organisationer, er det alene af tidsmæssige årsager. Dér lægger jeg også vægt på, at både folketingudvalget og jeg selv og Justitsministeriet får lejlighed til at vurdere de høringssvar, der kommer ind, grundigt, og jeg vil selvfølgelig også drøfte med udvalget, hvilken betydning de måtte have for udformningen af den endelige lov.«

Hvorfor har ministeren så ikke villet indfri dette løfte? Hvorfor ønsker ministeren ikke at give sig selv og sine embedsmænd for slet ikke at tale om Folketinget denne sikkerhedsgaranti? Hvorfor vil ministeren udsætte sig selv, sine embedsmænd og Folketinget for at blive beskyldt for lovsjusk?

Socialdemokratiet forstår simpelt hen ikke, at ministeren ikke med glæde har villet imødekomme ønsket om at skaffe denne sikkerhed til veje. Egentlig lugter det mest af alt af, at samvittigheden ikke er helt i orden.

En ting må stå meget klart, nemlig at Socialdemokratiet, netop fordi vi er enige i det politiske indhold, har tilkendegivet klart og tydeligt, at så snart vi fik sikkerhed for, at den sønderlemmende kritik i det væsentligste var imødekommet, ville vi medvirke til lovforslagets gennemførelse, men da justitsministeren uvist af hvilken grund ikke har ønsket at skabe denne sikkerhed, må jeg beklageligvis sige, at han har bragt os i den situation, at vi ikke kan tage et